

odštěpného závodu. Článek 21 obch. zákona v tomto kuse neobsahuje vůbec předpisů a z odstavce prvního §u 40 živn. ř. je zřejmo, že majitel hlavního závodu má pouze opovědět, že zamýšlí zříditi odštěpný závod. V tomto případě stěžovatel zmíněnou opověď prokázal a obchodní a živnostenská komora v Praze dopisem ze dne 24. ledna 1921 sdělila se soudem první stolice, že odštěpný závod, stěžovatelem na Král. Vinohradech provozovaný, může býti považován za odštěpný závod hlavního závodu. Že tyto okolnosti k zápisu do obchodního rejstříku stačí, druhá stolice sama výslovně uznává, avšak v odporu s tímto správným názorem žádá na stěžovateli, by předložil ještě zvláštní legitimaci ohledně oprávnění k provozování odštěpného závodu, což, jak výše uvedeno, je zbytečno. Odstavec třetí § 40 živn. řádu neukládá majiteli hlavního závodu dalších povinností, než jsou stanoveny v odstavci prvním, zabývá se pouze předpoklady pro zákaz provozování odštěpného závodu a prohlašuje za takovéto okolnosti uvedené v §§ 13 a 22 živn. ř. Slušelo se proto dle § 16 patentu o mimosporném řízení napadené usnesení změnití a nezákonný příkaz prvního soudce zrušiti.

Čis. 1418.

By zmařen byl účinek fakturové doložky dle § 88, odstavec druhý j. n., jest třeba fakturu ihned vrátiti.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1922, R I 9/22.)

Žalovaný (obchodník v Brně) fakturu jemu žalující firmou současně se zbožím zaslalou a opatřenou doložkou: »splatno a žalovatelnost v Praze«, vrátil bez poznámky teprve po dvou měsících. Proti žalobě o zaplacení kupní ceny zadané na okresním soudě v Praze vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud první stolice vyhověl, nepokládaje vrácení faktury za opožděné, poněvadž zákon neustanovuje určité lhůty, do které má býti faktura vrácena. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. **Důvody:** Dle § 863 obč. zák. lze vůli vyjádřiti nejen výslovně, nýbrž i konkludentními činy. Nevrátí-li tedy kupující účtu, obsahujícího doložku splatnosti a žalovatelnosti na určitém místě, ihned, nýbrž ponechá ji u sebe delší dobu a ani výslovně této doložce neodporuje, dlužno za to míti, že se soudem splniště, v účtu navrženým, souhlasí a jest pak účet bez námitky přijat. Názor ten nalézá též opory v zásadách čl. 319, 323 a 347 obch. zák. Tímto mlčky projevem souhlasem byla navržená příslušnost soudu splniště ujednána, žalovaný nemůže více od úmluvy té jednostranně ustoupiti a nemá proto vrácení účtu teprve po dvou měsících ode dne obdržení, které se dle žaloby dokonce stalo teprve po částečném splacení účtu, více účinku. Nejev vyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není přípustno, aby v dovolacím rekursu uváděny byly nové skutečnosti, v první stolici nepřednesené, a měněny námitky, dříve uváděné. Úlohou rekursního soudu jest, přezkoumati, zda rozhodnutí nižšího soudu

odpovídá zákonu, a již z toho plyne, že podklad pro rozhodnutí vyššího soudu musí býti totožným s oním, na jehož základě rozhodoval soud nižší (§ 520 a násl. c. ř. s.). Stěžovatel však tvrdí nyní v rekursu, že vrátil fakturu, přeškrtnuv v ní slova: »splatno a žalovatelné v Praze«, avšak podle zjištění předchozích soudů a protokolu o ústním jednání bylo mezi stranami nesporno, že žalovaný fakturu, jemu žalující firmou současně se zbožím zaslanou a obsahující doložku »splatno a žalovatelné v Praze«, vrátil bez poznámky po dvou měsících. O nějakém přeškrtnutí této doložky při jednání řeči nebylo a nemůže tudíž nyní na tvrzení to vzat býti zřetel. Vrácení faktury za dva měsíce po dojití nemůže však ve smyslu čl. 319 obch. zák., který obsahuje všeobecnou zásadu pro obchodování, považováno býti za včas učiněné. Bezpečnost obchodování vedla zákonodárce k tomu, by časově vymezena byla účinnost písemné nabídky a odpovědi na ní, a týž důvod nutí k použití ustanovení čl. 319 obch. zák. na vrácení faktury. Faktura, obsahující návrh: »splatno a žalovatelné v Praze«, musí tudíž býti ihned zodpovědná ve lhůtě čl. 319 obch. zák. — třeba i mlčky vrácením, jak to nyní ustanovuje § 88 odstavec druhý j. n. — avšak vrácena býti musí ihned, má-li vrácení to míti účinek § 88 odstavec druhý j. n. Jelikož se v tomto případě tak nestalo a faktura vrácena byla teprve po dvou měsících, musí platiti za přijatou. Jest tedy dovoňováný soud k projednání věci podle § 88 odstavec druhý j. n. příslušným.

Čís. 1419.

Přípustnost pořadu práva pro žalobu na obec o náhradu škody z důvodu, že obec nezákonným způsobem vyklidila byt.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1922, R I 1594/21.)

Bytová komise města S. zabrala v domě žalobkyně dvě místnosti a, když je žalobkyně nechtěla vykliditi, provedla vyklizení obec sama a nastěhovala do bytu osobu třetí. Proti žalobě na obec namítla žalovaná nepřipustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Ze zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n. plyne, že obce pokud se týče společné bytové úřady, provádějící opatření dle zákona o zabírání bytův, jednají v přeneseném oboru působnosti, jako orgánové státní správy. Jednala tudíž dle názoru soudu i obec S., pokud se týče tamní bytový úřad, při zabírání dvou místností u strany žalující v přeneseném oboru působnosti, jako orgán správy státní a v téže vlastnosti provedla i svým zřízencem vyklizení zabraných místností a nastěhování Antonie V-ové. Tím, že byl později výměr zabírací, jak z rozsudku nejvyššího správního soudu ze dne 28. ledna 1921 zjištěno, pro vady řízení zrušen, a že vyklizení zabraných místností stalo se bez intervence soudní, nic se na věci nemění a nepozbylo tak jednání obce S. pokud se týče jejího bytového úřadu, rázu úkonu, v přeneseném oboru působnosti provedeného. V § 1 j. n. jest vyslovena zásada, že soudům přísluší rozhodovati pouze o nárocích soukromoprávných; výjimky z této zásady stanoveny a upraveny jsou zvláštními zákony. Z toho plyne, že,